

LBRIS

We know
books

Luca Buggio s-a născut la Torino, unde locuiește și lucrează. Absolvent de inginerie, este și scriitor, actor și regizor de teatru. De asemenea, este directorul asociației culturale **Compagnia dei Saltapasti**, care pune în scenă spectacole de teatru și organizează cursuri și ateliere de actorie. A debutat în 2009 cu *La danza delle Marionette* (*Dansul marionetelor*). Prin intermediul romanului *Orașul vrăjitoarelor*, volum apărut la editura **La Corte Editore**, autorul ne transpune în magia de final al Evului Mediu torinez, într-o atmosferă specifică atât genului gotic, cât și thrillerului.

Luca Buggio

Original title *La città delle streghe*

Copyright © 2017 Luca Buggio

First published in Italy in 2017 by La Corte Editore.

This edition published in agreement with Piergiorgio Nicolazzini Literary Agency (PNLA).

Romanian edition of this work has been published with the support of *Associazione Amici del Museo Pietro Micca* from Torino.

Ediția în limba română a acestei opere a fost publicată cu sprijin financiar acordat de către *Associazione Amici del Museo Pietro Micca* din Torino.

www.associazioneamicidelmuseopietromicca.it

© 2021 by Editura Lebăda Neagră

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

Credit foto copertă © iStock.com/ Nic54

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră

Iași, B-dul Chimiei nr. 2, bl. C1, et. 2, ap. 22, 700391

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BUGGIO, LUCA

Orașul vrăjitoarelor / Luca Buggio; trad. din lb. italiană de Ioana Baciu.

– Iași: Lebăda neagră, 2021

ISBN 978-606-9682-43-2

Baciu, Ioana (trad.)

821.131.1

LUCA BUGGIO

ORAȘUL VRĂJITOARELOR

Traducere din limba italiană de Ioana Baciu

Lebăda Neagră

Iași, 2021

1

Torino, 25 aprilie 1686

Gustin se gândi că fusese tratat chiar prea bine; pe cei ca el, zbirii îi priveau ca pe niște câini râioși.

În cei 14 ani de viață ai săi, învățase să cunoască închisorile senatului din Torino. Erau niște încăperi mari care duhneau îngrozitor, în care erau îngrămădiți bărbați, femei și copii care dormeau pe jos și care împărțeau o singură oală mare de noapte. Câini și pisici vagaboande se strecurau prin ferestrele minuscule cu gratii pentru a-și disputa mâncarea stănută cu prizonierii și pentru a face schimb de purici și de păduchi cu ei.

Apoi mai erau și zbirii vicariatului, mai duri și mai nemernici decât cei pe care îi urmăreau; când prindeau pe cineva, doi dintre ei îl țineau și al treilea îl bătea cu un baston, în timp ce făceau pariuri legate de cât avea să reziste fără să leșine.

Cu toate acestea, existau locuri mai rele decât închisorile senatului.

În închisoarea din Miolans celulele erau supranumite „iaduri” și nu doar pentru că se aflau sub pământ. La Miraboc condamnații dădeau ortul popii în două săptămâni, fiind îngropați în rezervorul de apă subteran, în timp ce la Bard

îi coborau cu o frânghie într-un puț săpat în stâncă, fără lumină, mâncare sau apă... poate numai dacă ploua, iar atunci dacă mergea totul bine, făceau o baie, iar dacă nu, se înecau împreună cu șoarecii.

În schimb, de data aceasta, Gustin fusese închis într-un turn al palatului pe care torinezii îl numeau „Citadela” și se gândea mereu la faptul că nici măcar în momentele sale cele mai bune nu trăise într-un loc mai curat, mai calduros sau mai confortabil decât acea... închisoare. Dacă nu ar fi băgat în seamă gratiile de la fereastră, și-ar fi putut imagina că se afla într-o cameră la un han pentru oameni de rang înalt, cu saltea de pene, birou, lighean și ulcior pentru spălat.

Acest respect cu care fusese tratat, pentru prima oară în viața lui, îl făcea să își pună o mulțime de întrebări la care nu putea răspunde.

Privi lumânarea de pe birou. Ceara se topea, picătură cu picătură, alunecând de pe fitil, coborând pe tulpina lumânării, îmbrățișată de profilul flăcării. Alături de sunetul clopotelor din Torino care chema credincioșii la slujbă, era singurul semn că timpul continua să se scurgă.

O cheie scârțâi în încuietore, iar ușa celei se deschise și lăsa să se întrevadă câteva umbre de partea cealaltă. Una dintre ele era paznicul care îi aducea mâncarea; mirosul său urât de transpirație și de haine nespălate era inconfundabil.

Fără a spune un cuvânt, un bărbat pe care Gustin nu îl mai văzuse niciodată intră în celulă și începu să scotocească prin sertarele biroului, sub pernă, printre pături. Era mare ca un taur, dar mișcărilor sale păreau ale unei feline, iar pașii săi nu făceau nici cel mai mic zgomot pe podeaua din piatră.

— Sunteți magistratul care trebuie să mă interogheze? îl întrebă Gustin.

Du-te și stai la perete.

Omul nu vorbise, dar gestul și privirea sa erau elocvente; terminase inspecția fără a găsi nimic și încă nu era mulțumit.

Gustin îl studie cu mai multă atenție. Mustăți îngrijite. Toți dinții la locul lor. Cămașă de mătase. Cataramele pantofilor erau din argint, nu din banala alamă.

— *Monsieur?* insistă Gustin.

Mișcă-te!

Încă un gest. Bruscat, de data aceasta. Omul încetase să mai zâmbescă, dacă se putea spune că acea grimasă fusese un zâmbet; ochii săi erau vicleni și calmi în același timp. Ochii unui jucător care are o mână de cărți câștigătoare.

Gustin făcu așa cum i se ceruse. Simți cum fu împins spre perete atât de aproape de acesta, încât putea simți mirosul de tențuială, în timp ce o mână începuse să îl pipăie ferm pe spate și pe șolduri.

Picăturile de sudoare îi înghețară pe frunte. În una dintre multiplele dați, când fusese găzduit la închisoarea senatorială, un băiat de vârsta lui fusese luat de paznici, care îl violaseră și îl bătuseră.

Se arcui spre exterior pentru a-și folosi greutatea corporală și pentru a se elibera. Celălalt anticipase mișcarea, așa că îl împinse din nou cu putere spre perete. Gustin închise ochii, așteptându-se să primească un pumn în cap sau în rinichi, dar mâna care îl pipăia coborî de-a lungul picioarelor, până la călcâie, mai întâi un picior, apoi celălalt.

— Căutați o armă? Nu am. Puteați să mă întrebați frumos și ați fi evitat acest efort. Vouă, zbirilor, v-ar prinde bine niște maniere.

— Felice nu este un zbir, răspuse o voce de la ușă. Și nu te-a întrebat nimic deoarece nu poate. Este surdomut.

Gustîn se întoarse cu fața spre un om care avea o pălărie din pâslă, cu marginile uzate: avea mâinile mari, pielea bronzată, ochii gri și severi. Cu acea perucă bine pieptănată, dar ușor de trecut cu vederea și cu jacheta sa din stofă ieftină, lăsa impresia unui artizan îmbrăcat în haine de sărbătoare. Văzându-l alături de surdomut, ai fi zis că era servitorul acestuia.

— Așază-te! îi ordonă lui Gustîn, arătându-i patul.

Avea o voce joasă și sumbră, care părea un mârâit. Luă scaunul de lângă birou și se așeză pe el, apoi deschise dosarul cu documente pe care îl ținea în mână și începu să citească:

— Augusto Graziadei, mamă și tată necunoscuți, botezat de către preoții de la Biserica „Sfântul Anton” pe 16 mai 1670.

De cel puțin cinci ani lumea îl striga Gustîn pe Augustino, iar acel nume îi plăcea pentru că pocea numele ales de către preoți pentru el.

— Eu sunt, *monsieur*.

Cu coada ochiului observase că surdomutul se deplasase lângă ușă, cu siguranță pentru a descuraja eventualele idei de fugă.

— Paisprezece ani... și totuși ai dat de furcă vicariatului cât o bandă de tâlhari; o listă de furtișaguri, escrocherii, înșelătorii cât se poate de lungă.

Gustîn își impuse să rămână calm. Învățase că nu trebuie niciodată să întorci spatele unui câine furios deoarece, dacă o faci, îl lași să vadă că îți este teamă. Și mai știa despre oameni că nu sunt chiar atât de diferiți de animale.

Zâmbi și răspuse:

— Monsenior, fiecare face ce poate pentru a-și duce traiul...

— Felice, știai? Acum cinci ani acest tânăr a încercat să îi crape capul unui iezuit cu bastonul.

Omul vorbise în direcția surdomutului astfel încât acesta să îi poată citi pe buze. Felice își deschise larg ochii, având o expresie de mirare exagerată, apoi se prefăcu că îl aplaudă, iar Gustîn îi răspuse precaut cu o ușoară înclinare a capului.

De asta îl închiseseră? Pentru acea poveste deja învechită, de acum șase ani? Dar de ce în Citadelă și nu în închisorile senatului?

— Deci? fu întrebat.

— Deci... ce?

— Nu ai nimic de spus în apărarea ta?

— Nu l-am lovit suficient de tare.

Bărbatul îl fixă cu o privire care îl făcu să îi treacă cheful de a face pe deșteptul. Nu, acela nu era un zbir ca toți ceilalți pe care îi cunoscuse.

— Sau poate că nu ai folosit arma potrivită.

Pe fața aceea cu o privire ca de gheață apăru o cută, dar Gustîn nu era sigur dacă era un zâmbet real.

— Iezuiții au capul mai tare decât lemnul.¹

¹ Autorul propune în textul original un joc de cuvinte, făcând referire la încăpățânarea iezuiților.

Ar fi putut fi o glumă, însă Gustin nu avu curajul să râdă. Începu din nou să se frământa încercând să anticipeze finalul acelei conversații ciudate. Dar oricât s-ar fi chinuit, nu reușea să înțeleagă unde dorea să ajungă interlocutorul său. Cu siguranță dorea să îl sperie și reușea al naibii de bine.

— Cred că te-a enervat bine acest părinte Olindo.

— Chiar vreți să știți?

— Nu.

Bărbatul închise dosarul și îl puse pe birou. Își băgă mâna în buzunar și scoase un obiect care străluci la lumina lumânării: o tabacheră din aur, care până și pe un artizan înstărit l-ar fi costat ani de sacrificii.

— Ce căutai zilele trecute în palatul lui Rolando Boucheron?

— Căutam bijuteriile.

— Bijuteriile... Chiar așa?

— Da, sigur.

Trecu un moment lung. Bărbatul reîncepu să vorbească:

— Servitorii spun că ai intrat în palat cu un coș de pâine și că te-ai prezentat ca noul ucenic al brutarului.

— Era singurul care intra fără să fie luat la întrebări, o dată la două zile. Nimeni nu îl percheziționa.

— Atunci i-ai luat locul și i-ai oferit patru lire. Patru lire este o sumă mare pentru un ucenic.

Nicio urmă de mirare sau de curiozitate, dar nici de dezaprobare. Gustin nu știa dacă interogatoriul decurgea bine sau rău, dar se așteptase la palme și la amenințări, la bici și la baston. Cu siguranță nu la o conversație, ca și cum s-ar fi aflat într-un birt, cu un pahar de vin roșu în față.

Bărbatul își luă o mână de tutun, pe care o împinse în nară.

— Patru lire este o sumă mare și pentru unul ca tine.

— Aveam niște bani puși deoparte.

— Și i-ai riscat pe toți.

— Trebuie să ai curaj să pariezi dacă vrei să câștigi, nu?

Gustin fu străpuns din nou de acea privire care îi făcea picioarele să tremure.

— Continuă, Augusto. Cum te gândeai să ieși, odată ce a ai fi luat bijuteriile?

— Partea din spate a palatului dă spre o curte. Acolo se află un ulm cu o ramură care se apropie de fereastra de la etajul doi. Mi s-a părut floare la ureche să sar jos.

— Și totuși?

— Nu înțeleg.

— Unde ai greșit?

În acele zile petrecute în celulă, Gustin avusese timp suficient ca să găsească un răspuns măcar la acea întrebare.

— Cine și-ar fi imaginat vreodată că un bătrân ar fi putut fi atât de atent... și atât de rapid în mânuirea spadei...

Expresia bărbatului deveni mai dură, iar Gustin simți că inima îi stă în loc.

Fii atent, acum mă condamnă.

Își ținu respirația. Doi ani? Cinci, zece? Poate mai puțin, iar mai devreme sau mai târziu ar fi primit o amnistie: se ofereau mereu pentru infracțiuni minore. Era de ajuns să aștepte nașterea viitorului copil al ducelui, lucru care tot s-ar fi întâmplat mai devreme sau mai târziu, din moment ce Alteța Sa Regală încă nu avea fii moștenitori.

— Speram să primesc mai multă cooperare din partea ta.

Gustîn se înfioră. Acea voce îl făcea să i se ridice părul pe mână. L-ar fi făcut să se teamă și dacă i-ar fi propus să plece liber, cu complimentele ducelui.

- Asta îmi și doresc, să cooperăm, *monsieur*.
- Atunci spune-mi ce căutai în acel palat!
- Eu... v-am spus...
- Vreau adevărul!

Gustîn fu nevoit să facă un efort ca să nu se scape pe el. Se înmuie, ca și cum oasele i-ar fi fost făcute din unt. Niciodată nu își dorise mai mult să fi fost altundeva: în închisorile senatoriale, printre scursurile din Torino, în rezervorul de apă subteran de la Miraboc sau chiar și în puțul din Bard.

— Ce... ce altceva aș fi putut căuta în casa unui bijutier? Cu siguranță nu tablourile sau mobila... Singur nu aș fi putut să le car.

- Vrei să spui că tu chiar căutai bijuteriile?
- Nu înțeleg... Familia Boucheron este faimoasă...
- Giuliano Boucheron este un aurar faimos, da, și el și fiii lui. Dar Rolando, verișorul lui Giuliano, nu este bijutier. Chiar crezi că te-aș ține în Palatul Madama pentru un banal furt?

Gustîn era nedumerit. Nimic nu se petrecea așa cum își imaginase.

- Atunci, de ce mă acuzați?
- Rolando întreține raporturi la curtea regelui francez. Informațiile pe care le află sunt de interes pentru ducele Vittorio Amedeo¹. În același timp, o persoană fidelă

¹ Vittorio Amedeo al II-lea (1666-1732), principe în Piemont între 1666-1675 și duce de Savoia între 1675-1730.

familiei Bourbon ar putea dori să împiedice ca aceste informații să ajungă la duce.

Gustîn își mușcă buza și se forță să nu înceapă să tremure. De aceea fusese izolat într-o celulă individuală, fără a avea contact cu nimeni: pentru că Boucheron era spion pentru familia de Savoia, iar el, intrând în casa acestuia, era acum acuzat că ar fi spion pentru familia Bourbon din Franța.

Pentru spioni pedeapsa era spânzurătoarea, fără grațieri sau amnistii.

Atunci când reuși să vorbească, o făcu gemând.

- Nu știam... Am mers acolo pentru bijuterii, vă jur!
- Taci și ascultă ce am de zis pentru că viața ta depinde de ceea ce voi decide să fac cu tine.

— Da, *monsieur*, răspunse, respirând cu dificultate, Gustîn. Vă mulțumesc!

— Mă numesc Giovanni Battista Gropello, sunt în serviciul Alteței Sale Regale Ducele de Savoia. În ultimii ani s-au petrecut evenimente de care depind viitorul ducatului, viitorul meu și, implicit, viitorul tău.

Numele „Gropello” nu îi spunea nimic lui Gustîn. Ascultă, așa cum i se spusese, înmărmurit.

— Poate știi că regele Franței condiționează alegerile politice ale ducatului, ne ocupă bastioanele, ne amenință că ne va transforma în provincie franceză. Dar lucrurile sunt pe cale să se schimbe...

Pe Gustîn nu îl interesa politica. Știa că guvernul trecuse din mâinile ducesei în mâinile fiului său după ce avusese loc o pomană. Știa că ducelui nu îi plăcea să se afle sub tutela regelui Ludovic al XIV-lea¹, atât de drag mamei

¹ *Louis XIV* / „*Louis Le Grand*” / „*Le Roi Soleil*” (1638-1715), regele Franței între 1643-1715.